

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 381)

Nov (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. தத்வ த்ரயம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....9
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 201)

29. அலங்காராஸ்திர மந்திராணாம் ஏதத் பஞ்சகமீரிதம்

ஆதாராஸந மந்திராணாம் ச்ருணு ரூபம் புரந்தர

30-1. யத்விநா தாரிகாயாஸ்து பூரணம் நைவ ஜாயதே

பொருள் – அடுத்து அலங்கார அஸ்திர மந்திரங்கள் ஐந்தும் ஒன்றும் உள்ளன. இந்திரனே! ஆதார ஆஸந மந்திரங்களுடைய ரூபம் குறித்து இப்போது நான் கூறக் கேட்பாயாக. ஆனால் இத்துடன் தாரிகாவின் மந்திரங்களுடைய ஸ்வரூபமானது பூர்ணமாக உள்ளது என்று பொருள் அல்ல.

30-2. அநல த்வயம் அத்யஸ்த: ப்ராணோ மாயீ ஸ பிந்துமாந்

31. தத ஆதார சக்த்யை ச ப்ரணவாதிர்நம: அந்திம:

ஆதார சக்தி மந்திர: அயம் விஜ்ஞேயஸ்து நவ அக்ஷர:

பொருள் – அக்னியைக் குறிக்கும் “ர” என்பதை நடுவில் கொண்டதாகவும், ப்ராணனைக் குறிக்கும் “ஈ” என்பதைப் புள்ளியுடன் கொண்டதாகவும், அதனைத் தொடர்ந்து “ஆதார சக்த்யை” என்பதைக் கொண்டதாகவும், ப்ரணவத்தைத் தொடக்கத்தில் கொண்டதாகவும், “நம:” என்பதை இறுதியில் கொண்டதாகவும் ஆதார சக்தி மந்திரம் உள்ளது. இது ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்டதாக அறியப்படுகிறது (இந்த மந்திரத்தின் முழு வடிவம்: ஓம் ஹ்ரீம் ஆதார சக்த்யை நம:” என்பதாகும்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 67)

99. கச்சுத்திம்ஸிஅ கப்பருக்க ஸிஹருப்பாஸந்த

வாஸந்திஆகந்துக்கார புரந்த ஸோம்ம ளஹரீ ஸோஹந்த ரோஹந்தரா
அம்ஹோ தூஸஹ ஜந்ம ஸஞ்சர ஸமா ஸித்தாட ஸுத்தாகித்
துக்காடம் கடஆ னு காஹிட ஸஅம் மந்தாட மந்தாடணீ

பொருள் – தனது கரையின் இரு பக்கங்களிலும் வளர்ந்துள்ள கற்பக மரங்களின் மீது, நறுமணம் வீசும்படியாக மலர்ந்துள்ள வாஸந்திகா (மல்லி) மலர்களுடைய பரிமளம் நிறைந்துள்ள வெண்மையான அலைகள் வீசும்படி கங்கை உள்ளாள். மிகவும் தெளிந்த உருவம் கொண்ட இந்தக் கங்கை, ஸம்ஸாரத்தால் உண்டாகின்ற பொறுக்க இயலாத துக்கத்தை எப்போது தணிப்பாளோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 79)

176. ஸ்திதியில், விஷ்ணுவாதி ரூபேண அவதரித்து, மந்வாதிமுகேந சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழி காட்டி, காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்த்திதியில்) இத்யாதி. அதாவது, ஸ்த்திதியில் வந்தால், “மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம் ப்ரதமாவதார:” என்கிற விஷ்ணு அவதாரம் தொடக்கமாக, “ஸூர நர திரச்சாமவதரந்”, “எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே, அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, “யத் வை கிஞ்ச மநூரவதத் தத் பேஷஜம்” என்று ஆப்ததமனாக ச்ருதி ப்ரஸித்தனான மநு முதலான யாஜ்ஞுவல்க்ய பராசர வால்மீகி சௌநகாதிகள் முகேந ஸம்ருதீதிஹாஸ புராண ரூப சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, சேதநர் அபதே ப்ரவ்ருத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்கு உறுப்பான நல்வழிகளை தர்சிப்பித்து, ரக்ஷணோபயோகியான காலத்துக்கும்; லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வ பூதங்களுக்கும்; தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய், ஜ்ஞாந ப்ரகாசாதி ஹேதுவான ஸத்வ குண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்த்திதிப்பிக்கும் என்கை. “ஏகாம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு: கரோதி பரிபாலநம், மந்வாதி ரூபீ சாந்யேந காலரூபோபரேண ச ஸர்வ பூதேஷு சாந்யேந ஸம்ஸ்த்தித: குருதே ஸ்த்திதிம், ஸத்வம் குணம் ஸமாச்ரித்ய ஜகத: புருஷோத்தம:” என்னக்கடவதிநே. புராணத்தில் “ஏகாம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு:” என்று விஷ்ணு அவதாரமொன்றையும் சொன்னது, அவதாராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்று கொள்ளவேணும், (விஷ்ணுவாதி ரூபேண அவதரித்து) என்று இவர் அருளிச்செய்கையாலே.

விளக்கம் – அனைத்தையும் காப்பாற்றி, அவற்றை “இருக்கும்படிச் செய்தல்” என்ற செயலில், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-51) - மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம் ப்ரதமாவதார: - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோருக்கு நடுவில் முதல் அவதாரம் எடுத்து - என்று விஷ்ணு அவதாரம் தொடக்கமாக, ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (17) - ஸுர நர திரச்சாமவதரந் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் போன்ற பலவற்றிலும் அவதரித்து - என்றும், திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான அவதாரங்களையும் செய்கிறான். “யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம் - மனு எதனைக் கூறினாரோ அது மருந்து போன்றது” என்பதற்கு ஏற்ப அனைவராலும் நம்பத்தகுந்தபடி உள்ள வேதத்தின் மூலம் அறியப்படும் மனு போன்றவர் தொடங்கி, “யாஜ்ஞவல்க்யர், பராசரர், வால்மீகி, செளநகர்” என்பது போன்ற பலர் மூலமாக “ஸம்ருதி, இதிகாசம், புராணம்” என்பதான வடிவில் உள்ள சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்துகிறான். சேதநர்கள் தவறான பாதையில் சென்று விடாமல் கரையேறுவதற்கு ஏற்றபடியான நற்பாதைகளைக் காண்பிக்கிறான். அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குத் தனக்குப் பயன்படும் காலம், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று காப்பாற்றியபடி உள்ளதான அனைத்து உயிர்கள் மற்றும் அவற்றில் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான். ஞானம் மற்றும் ப்ரகாசம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வகுணத்துடன் கூடி நின்று அனைத்தையும் காப்பாற்றியபடி உள்ளான். ஸ்ரீவிபு. (1-22, 26, 27, 28) – ஏக அம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு: கரோதி பரிபாலநம், மந்வாதி ரூபீ ச அந்யேந காலரூபோபரேண ச ஸர்வ பூதேஷு ச அந்யேந ஸம்ஸ்த்தித: குருதே ஸ்த்திதிம், ஸத்வம் குணம் ஸமாச்ரித்ய ஜகத: புருஷோத்தம: - விஷ்ணு, தனது ஒரு அம்சம் மூலம் அனைத்தையும் காப்பாற்றி பரிபாலனம் செய்கிறான். மற்றொரு அம்சம் மூலமாக மனு போன்ற மற்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்றும், வேறு ஓர் அம்சம் மூலமாகக் காலமாகவும், வேறு ஓர் அம்சத்திலிருந்து அனைத்து உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக நின்று, ஸத்வ குணத்தில் இருந்தபடி, இந்த உலகைக் காப்பாற்றுதல் என்பதைச் செய்கிறான் - என்பது காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (1-22) – ஏக அம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு: - தனது ஒரு அம்சம் மூலம் விஷ்ணு – என்று கூறப்பட்டதன் மூலம், விஷ்ணு அவதாரம் மட்டுமே கூறப்பட்டது என்பதல்ல; இதன் மூலம் அனைத்து அவதாரங்களையும் கூறியதாகவே கொள்ள வேண்டும்; காரணம் சூர்ணையில் “விஷ்ண்வாதி ரூபேண அவதரித்து” என்று இவர் அருளிச்செய்ததால் ஆகும்.

177. ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரனுக்கும் அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஸம்ஹாரத்தில் இத்யாதி) அதாவது, ஸம்ஹாரத்தில் வந்தால் ஸம்ஹர்த்தாக்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவாந்தர ஸம்ஹர்த்தாக்களான அக்நி அந்தகாதிகளுக்கும், ஸம்ஹார உபயோகியான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாசகமான ஸகல பூதங்களுக்கும், தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான தமோகுண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸம்ஹரிக்குமென்கை. “ஆச்ரித்ய தமஸோ வ்ருத்திமந்தகாலே ததா ப்ரபு:; ருத்ர ஸ்வரூபோ பகவாதேகாம்சேந பவத்யஜ:; அக்ந்யந்தகாதி ரூபேண பாகேநாந்யேந வர்த்ததே, காலஸ்வரூபோ பாகோந்யஸ் ஸர்வபூதாநி சாபர:; விநாசம் குர்வதஸ் தஸ்ய சதுர்த்தைவ மஹாத்மந:” என்னக்கடவதிறே. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில், சதுர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ச சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்று; அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராகையாலே யென்னுமிடத்தை அநந்தரம் “ப்ரஹ்மா தசஷாதய: காலஸ் ததைவாகில ஜந்தவ:; விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ் ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ:; விஷ்ணுர் மந்வாதய: காலஸ் ஸர்வபூதாநி ச த்விஜ, ஸ்த்திதேர் நிமித்த பூதஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூதய: ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச ஸமஸ்தாச்சைவ ஜந்தவ:; சதுர்த்தா ப்ரளயே ஹ்யேதா ஜநார்தந விபூதய:” என்று மூன்று ச்லோகத்திலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இத்தை நினைத்திறே இவரும் (அந்தர்யாமியாய்) என்று அருளிச்செய்தது. “விஷ்ணுமந்வாதய:” என்கிற ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச் சொன்னவிது, அவதார ப்ரயுக்தமான விக்ரஹ பரமாகக் கடவது.

விளக்கம் - ஸம்ஹாரம் என்ற நிலையில், அழிப்பவர்களில் தலைவனாக உள்ள ருத்ரன், நடுவில் அழிப்பவர்களாக உள்ள அக்னி மற்றும் யமன் போன்றவர்கள், ஸம்ஹாரத்தில் பயன்படும் காலம், ஒன்றுக்கொன்று அழித்துக்கொள்ளும் அனைத்து உயிர்கள் என்றுள்ள அனைவருடைய செயல்பாடுகளும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடையதே ஆகும் என்று கூறலாம்படியாக அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான். கண்பாராமல் செய்யும் செயல்களுக்குக் காரணமாக உள்ள தேஜோ குணத்தைக் கைக்கொண்டு ஸம்ஸாரம் செய்கிறான். ஸ்ரீவிபு. (1-22,

31) - ஆச்சரித்ய தமஸோ வ்ருத்திம் அந்தகாலே ததா ப்ரபு:, ருத்ர ஸ்வரூபோ பகவாத்
 ஏக அம்சேந பவத்யஜ:; அக்நி அந்தகாதி ரூபேண பாகேந அந்யேந வர்த்ததே,
 காலஸ்வரூபோ பாகோந்யஸ் ஸர்வபூதாநி ச அபர:, விநாசம் குர்வதஸ் தஸ்ய
 சதுர்த்தைவ மஹாத்மந: - ஜகத்தை அழிக்கும் நேரத்தில் மஹாவிஷ்ணு
 தமோகுணத்தின் செயலை அடைந்து, தனது ஒரு அம்சத்தால் ருத்ரன் ஆகிறான்.
 ஒரு அம்சத்தால் அக்னியாக மாறுகிறான். ஒரு அம்சத்தால் காலம் ஆகிறான்.
 மற்றொரு அம்சத்தால் அனைத்து உயிர்களிலும் நின்று அழிக்கிறான். இப்படியாக
 நான்கு வகையான அழித்தல் என்பதைப் பரமாத்மா செய்கிறான் - என்பது காண்க.
 ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நான்கு விதங்கள் கூறியபோது, “அம்சம்” என்பதன் மூலம்
 நான்முகன் போன்றவர்களைக் கூறினார். அவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய
 சரீரங்களாக உள்ளதால், இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிப்பதை ஸ்ரீவிபு, “ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய:
 காலஸ் ததைவாகில ஜந்தவ:, விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ் ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ:,
 விஷ்ணுர் மந்வாதய: காலஸ் ஸர்வபூதாநி ச த்விஜ, ஸ்த்திதேர் நிமித்த பூதஸ்ய
 விஷ்ணோரேதா விபூதய: ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச ஸமஸ்தாச்சைவ ஜந்தவ:,
 சதுர்த்தா ப்ரளயே ஹ்யேதா ஜநார்தந விபூதய: - ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்குக்
 காரணமாக உள்ள நான்முகனும், தக்ஷ ப்ரஜாபதிகளும், காலமும், அனைத்து
 உயிர்களும் என்ற பலவும் ஸ்ரீஹரியின் விபூதிகள் ஆகும். அந்தணரே! விஷ்ணு,
 மனு, காலம், அனைத்து உயிர்கள் என்ற இவை அனைத்தும் காக்கும் தொழிலில்
 ஈடுபடும்போது, அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள விஷ்ணுவின் விபூதிகளாகத்
 திகழ்கின்றன. ருத்ரன், காலம், யமன், அனைத்து உயிர்கள் போன்றவை ப்ரளய
 காலத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய விபூதி ஆகும்” என்றுள்ள மூன்று ச்லோகங்களில்
 ஸ்ரீபராசரர் தெளிவாக அருளிச்செய்தார். இதனைக் கருத்தில் கொண்டுதான்
 இவரும் “அந்தர்யாமியாய்” என்று அருளிச்செய்தார். மேலே உள்ள ச்லோகத்தில்,
 “விஷ்ணு மந்வாதய: - விஷ்ணு, மனு தொடக்கமாக” என்று விஷ்ணுவையும்
 விபூதியாகக் கூறியது ஏனென்றால், அவதாரத்தில் விஷ்ணுவாக நின்றதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 346)

வ்யாக்யானம் - (ஆசறு சீலனை) வெறும் வடிவழகு கண்டன்றுகாண் நான் துவக்குண்டது, அகவாயில் சீலத்தையும் கண்டுகாணென்கிறாள். ஆசு - குற்றம். குற்றமற்ற சீலத்தை யுடையவனை. அவன் கலக்கிறபோது என் பேறாகக் கலந்தானாகிலன்றோ நானும் பிரிவில் என் பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச் செய்திருக்கலாவது; அம்மேன்மையுடையவன் இப்படி தாழ நின்று என்னைப் பெற்றவிது பெறாப் பேறாகத் தான் நினைத்திருக்க, நான் அவனைப் பிரிந்து வைத்து, “வரில் போகடேன், கெடில் தேடேன்” என்று நினைத்திருக்கலாமோ? அவன் தன் குணம் பரிஹரித்துப் போக, என்னைப் பழி பரிஹரித்திருக்கச் சொல்லுகிறாயோ?

விளக்கம் - (ஆசறு சீலனை) - அவனுடைய திருமேனியின் வடிவழகைக் கண்டு மட்டுமே நான் இவ்விதம் ஆகவில்லை. அவன் உள்ளே இருக்கின்ற சீல குணத்தைக் கண்டும் அல்லவோ மடல் எடுத்தேன்? ஆசு என்றால் குற்றம்; அதாவது தோஷம் இல்லாத சீலத்தை உடையவனை. சீல குணத்திற்குத் தோஷம் என்பது மற்றவர்களுக்காகச் சேர்தல் ஆகும்; இந்தத் தோஷம் இல்லை என்பது, மற்றவர்களுடன் சேரும்போது, தனது பேறாக எண்ணிச் சேர்வது ஆகும். இதனை விளக்குகிறாள். அவன் என்னுடன் சேர்ந்தபோது எனது பேறாக எண்ணிச் சேர்ந்தால் அல்லவோ நானும் பிரியும்போது எனது பேற்றுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யவேண்டும்! மிகுந்த மேன்மை கொண்ட அவன், இப்படியாகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு என்னை அடைந்ததை, தனது பேறாகவே எண்ணிக் கொள்கிறான்; இப்படி உள்ளபோது நான் அவனை விலக்கி

வைத்து, “வந்தால் போக விடமாட்டேன், வராவிட்டால் தேடமாட்டேன்” என்று இருக்கலாமா? அவன் தனது சீல குணத்திற்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் இன்றி என்னை விட்டு நீங்க எண்ணும்போது, என்னை அவனுடைய பழியை விலக்கும்படியாக நீ உரைக்கிறாயா?

வ்யாக்யானம் - (ஆதிமூர்த்தியை) “ஒரு குடியிலே பிறந்த உனக்கு, அவன் தானே வரவிருக்கும்தொழிய நீ பதறுகிறவிது உன் மதிப்பை அறுத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறாய் கிடாய்” என்ன; “நான் மதிப்பை கொள்ளப் பார்க்கிறேனல்லேன், மதிப்பையுண்டாக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறே”னென்கிறாள்; “காரணம் து த்யேய:” என்று சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு மிடறு செய்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டது, இவ்விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு முடிந்தாலும் அதுதானே மதிப்பாம்படியான விஷயமன்றோ. வ்யாக்யானம் பண்ணுவதற்கு முன்பேயும் ஒரு பொருளுண்டு இதுக்கு அருளிச்செய்வது – “பூர்வஜ” என்கிறபடியே நம்மோட்டைக் கலவிக்கு அவன் முற்பாடனாகச் செய்தே, பிரிவில் ஆற்றாமைக்கு நான் பிற்பாடையாகவோ. “ஆனாலும், ‘அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்தாள், அநந்தரம் மடலூர்ந்தாள்’ என்னாமே, ‘சிலநாள் ஆற்றாமையோடே பாடாற்றிக்கிடந்தாள், பின்பு தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாமையான வளவானவாறே மடலெடுத்தாள்’ என்னும் வார்த்தை படைக்க வேணுங்காண்” என்ன,

விளக்கம் - (ஆதிமூர்த்தியை) – இதனைக் கேட்ட தோழி, “உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த உனக்கு, அவன் தானாகவே வந்து சேர்தலே மதிப்பாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது நீயாகவே அவனைத் தேடிச் சென்று உனது மதிப்பை குறைத்து க்கொள்ள முயல்வதை நீ அறிகிறாயா?” என்றாள். இதற்கு நாயகி, “நான் எனது மதிப்பை அறுக்க எண்ணவில்லை. மாறாக எனது மதிப்பை மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளவே நான் முயல்கிறேன். அதர்வசிகையில் – காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்பதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களில் ஒரே குரலாக உரைக்கப்பட்ட விஷயத்தை அல்லவோ நான் விரும்புகிறேன்? இந்த விஷயத்தைப் பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டு, அது இயலாமல் போனாலும், அந்த முயற்சியே மதிப்பு என்னும்படியாக அல்லவோ அந்த விஷயம் உள்ளது? இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஜிதந்தேயில் – பூர்வஜ - ஆத்மாக்கள் கரையேற முன்பே செயல் புரிபவன் - என்பதற்கு ஏற்ற, நம்முடன் அவன் சேர்வதற்கான முயற்சிகளை அவன் முதலில் செய்பவனாக உள்ளான்; இவ்விதம் உள்ளபோது அவனைப் பிரிந்து

அடையும் துன்பத்தில் நாம் பின்னே நிற்பதா?” என்றாள். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “ஆனால் இந்த ஊரில் உள்ளவர்கள், ‘தனக்குப் பிடித்தமான விஷயத்தை இவள் பிரிந்தாள், ஆகவே உடனே மடல் எடுக்கிறாள்’ என்று கூறாமல், ‘சில நாட்கள் இவள் அவனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கிடந்தாள்; பின்னர் இவளால் பொறுக்க இயலவில்லை; ஆகவே மடல் எடுத்தாள்’ என்று கூறும்படியாக இருக்கவேண்டும்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி பதில் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (நாடியே பாசறவெய்தி) இன்றோ, நான் எத்தனை காலமுண்டு இப்படி க்லேசப்படுகிறது. அவன் இத்தலை பெறுகைக்குப் பட்டதெல்லாம் போராதோ நான் அவனைப் பிரிந்து காலமெல்லாம் தேடிக் காணப்பெறாதே துக்கப்பட்டுத் திரிந்ததத்தனை யாகாதேதான். சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து அங்கே வளருமாபோலே. விச்லேஷத்தாலே உந்நேயமித்தனைகாணும் ஸம்ச்லேஷம். பகவத் தத்வமுள்ளவிடமெங்கும் புக்குத் தேடிக் காணப்பெறாமை நசையற்று, பின்பாகாதே மடலெடுத்தது. (பாசறவெய்தி) துக்கத்தையுடையேனாய். பாசறவு - துக்கம். பாசு என்று பசுமையாய், அது அறுகையாவது வைவர்ண்யமாய், வைவர்ண்யத்தை பஜித்தென்னுதல். அன்றிக்கே, பாசென்று - பாசமாய், அதாவது பற்றாய், பந்துக்கள்பக்கல் ஸங்கமற்றென்னுதல். (பாசறவெய்தி) ஸ்நேஹமடைய அவன்பக்கலிலேயெய்தியென்னுதல்.

விளக்கம் – (நாடியே பாசறவெய்தி) – நான் மடல் எடுத்தது இன்றுதானோ? நான் எத்தனை நாட்களாக இவ்விதம் பிரிவுத் துன்பத்தில் உள்ளேன் என அறிவாயா? அவன் என்னைப் பெறுவதற்கு அடைந்த களைப்பு அனைத்தையும் அல்லவோ அவனை நான் இழந்துபோது அடைந்துள்ளேன்? காலம் முழுவதும் அவனைத் தேடி காண இயலாமல், துக்கம் மேலிடத் திரிந்தேன் என்று கூறுவது மிகையல்ல; சிறையில் பிறந்து அங்கேயே வளர்பவர்கள் போன்று எனது நிலை உள்ளது. ### பிரிவு மூலம் சேர்க்கை எவ்விதம் இருந்து என்பதை ஊகிக்க இயலும். பகவத் தத்வம் உள்ள இடம் அனைத்திலும் தேடிச் சென்று, அவனைக்காண இயலாததால் விருப்பம் இழந்து, அதன் பின்னர் பொறுக்க இயலாமல் அல்லவோ மடல் எடுக்க முயன்றேன்?(பாசற) துக்கம் நிறைந்தவனாக பாசற்ற என்றால் துக்கம் பாசு என்றால் பசுமை , அது அறுதல் என்பது வேறுபாட்டை அடைதல், அதாவது அந்த மாறுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு. அல்லது, மாசு என்றால் பாசம் எனலாம் அதாவது,

பந்துக்கலிடம் எந்தவிதமான தொடர்பும் இன்றி இருத்தல், (பாசற)-
பரிபூர்ணமான சினேகத்துடன் அவனை அடைதல்.

வ்யாக்யானம் - எல்லாம் செய்தாலும் இது அறிவுடையார் செய்வதொன்றல்லவென்ன, (அறிவிழந்தெனைநாளையம்) அறிவு குடிபோய் எத்தனையோர் காலத்தோம். “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற”வன்றே போயிற்றில்லையோ நம்முடைய அறிவு. திர்யக்கின் காலிலே விழுந்து தூதுவிட்டவன்று, அது “ஜ்ஞாந கார்யம்” என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்து கற்பிக்கைக்கு; அன்றே “மதியெல்லாமுள்கலங்கி”ற்றில்லையோ. தன்பக்கலிலே கைவைத்தால் மற்றொன்று அறியாதபடி பண்ணும் விஷயமிறே, “பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதார் அத்தோள்” என்னக்கடவதிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று ப்ராப்த ஸமயத்தில் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாதபடி பண்ணுகையேன்றிக்கே, ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஸமயமே பிடித்தும் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாமே பண்ணவல்ல விஷயமன்றோ? தன்னையநுஸந்தித்து லோகயாத்ரையையும் அநுஸந்திக்கும்படியோ அவன்படி.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “நீ இவை அனைத்தையும் செய்தாலும், மடல் எடுத்தல் என்பது அறிவுடையவர்கள் செய்யும் அல்ல”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, (அறிவிழந்தெனைநாளையம்) - அறிவு அகன்று சென்று எத்தனை காலம் ஆயிற்று. பல காலம் ஆயிற்றோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருள - என்று அவன் அருளியபோதே நாம் நம்முடைய அறிவை இழந்தோம். நான் “அஞ்சிறைய மடநாராய்” என்று ஒரு பறவையின் காலில் விழுந்து தூதுவிட்டேன்; அது அறிவின் செயல் என்று தோழியான நீ இருந்தாயோ? இப்போது வந்து மடல் எடுக்கவேண்டாம் என்று கூறுகிறாயே! அன்றே திருவாய்மொழி (1-4-3) - மதி எல்லாம் உள்கலங்கி - என்று அல்லவோ நிலைமை இருந்தது? இதனைக் கேட்ட தோழி, “உனது அறிவு கலங்கியது என்றால், அவனை நீ ‘ஆசுறு சீலனை, ஆதிமூர்த்தியை’ என்பது போன்று சரியாக உரைப்பது எப்படி?”, என்றாள். இதனை நாயகி, “ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் வந்து சேர்பவர்க்கு, பகவத் விஷயமான தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தையும் அறியாதபடி செய்பவன் அல்லவோ அவன்? இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார் தொழுதார் அத்தோள்

– என்பது காண்க. சாந்தோக்யம் (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் - எதனையும் நினைவில் கொள்வதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை அடையும் நிலையான மோக்ஷ நேரத்தில் மட்டுமே, இங்கு இருந்த காலத்தை எண்ணாதபடிச் செய்பவன் அல்லன்; ஞானம் பிறந்த அந்த நேரத்திலே இங்குள்ள அனைத்தையும் எண்ணாமல் செய்யவல்ல விஷயம் அல்லவோ? தன்னையும் எண்ணியபடி, உலக விஷயங்களையும் எண்ணியபடி இருக்கும் விதமாகச் செய்பவனோ அவன்?”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - நீயெல்லாம் சொன்னாலும் பழிக்கு அஞ்சவேணுங்காணென்ன, (ஏசறும் இத்யாதி) நமக்கு மடலெடுக்கை குற்றமாகிலன்றோ அவர்களுக்கும் பழி சொல்லுகை குற்றமாவது. அறிவுடையார்க்கு வரக் கடவதான பழி, அது வாஸநையோடே குடிபோன நமக்கு வாராது காண்; இதுக்கு அஞ்சவேண்டா. இதுக்கு மூன்றுப்படி அருளிச்செய்வர்; “இவளையொரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று அதிலேயற்றிருக்கிற வென்னுதல்; ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற. அன்றிக்கே, “பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று துக்கப்பட்டிருக்கிறவென்னுதல். ஏசற்றிருக்கிற நமக்கு. அதாவது, ஏசமெல்லை கடந்த என்னுதல். (ஊரவர் கவ்வை) பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தார் “இது பழி” என்னிலன்றோ பழியாவது; இதுக்குப் புறம்பாய் நின்றவர்கள் சொல்லுமது நமக்குப் பழியோ? (தோழி) ஸமாந ஸுகதுக்கையான உனக்கு, “இது பழி” என்று தோன்றிலன்றே எனக்கு மீளவேண்டுவது. (என்செய்யுமே) ஏசறுமெல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு, இது ஏசாம்படியிருப்பார்சொல்லும் வார்த்தை கொண்டு காரியமென்? ஊரார் பழி புகாம் எல்லையிலேயன்றே நாம் நிற்கிறது; அவர்கள் சொல்லுகிறவிது அவத்யமோ, தாரகமாமித்தனையன்றோ? “அலரெழிலாருயிர் நிற்கும்” என்னக்கடவதிறே. “அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்” என்கிறபடியே, அவர்கள் பழி தாரகமாகவன்றே மடலெடுக்கவிருக்கிறது.

விளக்கம் - இதற்குத் தோழியானவள், “நீ இவை அனைத்தும் கூறியபோதிலும், பழிக்கு அச்சம் கொள்ளவேண்டும்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி விடை கூறுகிறாள். (ஏசறும் இத்யாதி) - மடல் எடுத்தல் என்பது நமக்குக் குற்றம் என்று இருந்தால் அல்லவோ, அவர்களுக்கும் பழி கூறுவது குற்றம் என்றாகிறது? அத்தகைய பழி

என்பது அறிவுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே வந்து சேரும், அறிவானது வாஸனையுடன் நமக்கு அகன்றதால், அத்தகைய பழி நம்மை வந்து சேராது. இதற்கு நீ அஞ்சவேண்டாம்”, என்றாள். இங்கு மூன்றுவிதமான கருத்தை உரைப்பார். ஏசுவதில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஊரார், “இவளை ஒரு பழி கூறாமல் விடமாட்டோம்” என்று அதில் நிலைத்தபடி உள்ளனர் என்பது முதல் கருத்து. “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் குறித்து நாம் பழி கூறவில்லை என்றால் நம்மால் இருக்கவே இயலாது”, என்று இவளைப் பழி கூற இயலவில்லையே என துக்கத்தில் உள்ள ஊரார்; இது இரண்டாவது கருத்து. “ஏசும எல்லையைக் கடந்து உள்ள நமக்கு”, என்றும் கூறலாம். (ஊரார் கவ்வை) - பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் நம்மைப் பார்த்து “இது பழி” என்று கூறினால் அல்லவோ நமக்குப் பழி ஏற்படும்? மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் கூறுவது நமக்குப் பழி ஆகுமோ? (தோழி) - சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகக் கொண்டுள்ள எனது தோழியான உனக்கு, இவர்கள் கூறுவது பழி என்று தோன்றினால் அல்லவோ, நான் இதிலிருந்து மீளவேண்டும்? (என் செய்யுமே) - ஏசும எல்லையைக் கடந்து நிற்கும் எனக்கு, இது ஏசாதபடி உள்ளவர்கள் சொற்கள் மூலம் என்ன பயன் உள்ளது? ஊராருடைய பழி மற்றும் புகழ் ஆகியவற்றின் எல்லையில் அல்லவோ நாம் உள்ளோம்? அவர்கள் உரைக்கும் இந்தச் சொற்கள் நமக்குத் தாழ்வு அல்லவே! நம்மை வாழவைப்பதாக அல்லவோ இவை உள்ளன? திருக்குறள் (1141) - அலர் எழில் ஆருயிர் நிற்கும் - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (7-3-8) - அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் அல்லவோ நமக்கு உயிர் தாங்கும் விஷயமாக உள்ளது? இதனால் அல்லவோ மடல் எடுக்க உள்ளேன்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 61)

வ்யாக்யானம் - (வாங் மநஸாதி பூமயே நமோ நம:) எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநாதிகரும் ஸ்வயத்தந்தால் அறியப்புக்கால், அவர்களுக்கு வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு அபூமியாய் இருக்கிற உனக்கு. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே”, “யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்”. “நம:” என்று அஹங்காரமில்லாத ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. “அநாத்மந்யாத்ம புத்தி:”, “அஹமபி ந மம” இத்யார்ப்ய “இத்யேவமமமதாம் யோஜயத்யதோ நம இதி”, “த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம்” இத்யாதி. நமச்சப்தம் பர்யாயமாகையாலே சரணாகதியை ப்ரஸ்தாபிக்கிறதாகவுமாம். வீப்ஸையாலே, அந்த ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று அருளிச்செய்கிறார். “ஸக்ருத்தே நம: | த்விஸ்தே நம:” இத்யார்ப்ய “ஸஹஸ்ர க்ருத்வஸ்தே நம: | அபரிமித க்ருத்வஸ்தே நம:” இத்யாதி. (வாங்மநஸைகபூமயே நமோ நம:) நீ காட்டக் காண்பாருடைய வாங் மநஸ்ஸுக்களுக்கு நிலமாயிருக்கிற உனக்கு. “பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா:” இத்யாதி. (அநந்த மஹாவிபூதயே) அபரிச்சேத்யோபய மஹாவிபூதிகளாய் இருக்கிற உனக்கு. வாங் மநஸ்ஸுக்களுக்கு அபூமியாகைக்கு அடி அபரிச்சேத்ய மஹாவிபூதிகளாய் இருக்கை. (அநந்த தயைக ஸிந்தவே) உன்னை வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு ஏகபூமியாம்படி பண்ணும் அபரிச்சேத்ய தயைக்கு ஒரு ஸிந்துவாயிருக்கிற உனக்கு. “யதி சக்நோஷி கச்ச த்வம்” என்று ஸர்வ சக்தியை ஓர் இடைச்சி பரிச்சேதிக்கலாம்படியிறே க்ருபையினுடைய நிரவதிகத்வம்.

விளக்கம் - (வாங் மநஸாதி பூமயே நமோ நம:) - எத்தகைய ஞானம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், தங்களுடைய சொந்த முயற்சியால் அறிய முயன்றால், அவர்களுடைய வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பால் உள்ள உனக்கு. தை. ஆ. - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-9-59) - யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம் - அடையத்தக்க இலக்கான உயர்ந்த புருஷோத்தமனை எந்த பகவானாகிய நான்முகனும் அறிய இயலாதோ - என்றும் கூறப்பட்டது. “நம” என்பதன் மூலம் அஹங்காரம் இல்லாத ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு. (6-7-11) - அநாத்மந்யாத்ம புத்தி: - ஆத்மா அல்லாத சரீரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணும் புத்தி - என்றும், “அஹம் அபி ந மம - நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்று தொடங்கி “இத்யேவமமதாம் யோஜயத்யதோ நம இதி - இப்படியான எனது என்ற எண்ணத்தை அளிப்பதால் நம: என்று கூறப்படுகிறது” என்றும், சாந்திபர்வம் (13-4) - த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யுஸ்த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் - இரண்டு அக்ஷரங்கள் கொண்ட “மம” என்பது ஸம்ஸாரத்திற்கும், மூன்று அக்ஷரங்கள் கொண்ட “ந மம” என்பது ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கும் காரணமாக உள்ளது - என்றும் கூறியது காண்க. “நம” என்பது, “சரணம் புகுதல்” என்பதுடன் ஒரே பொருளில் உள்ளதால், சரணாகதியைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். “நமோ நமோ” என்று இரண்டு முறை கூறப்பட்டதன் மூலம், தான் அந்த வஸ்துவின் இயல்பிற்குத் தோற்று அருளியதை உணர்த்துகிறார். தை. ஆரண்யகத்தில் - ஸக்ருத்தே நம: | த்விஸ்தே நம: - அக்னியே உனக்கு ஒருமுறை நமஸ்காரம், இருமுறை நமஸ்காரம் - என்று தொடங்கி, ஸஹஸ்ர க்ருத்வஸ்தே நம: | அபரிமித க்ருத்வஸ்தே நம: - ஆயிரம் முறை நமஸ்காரம், எண்ணற்ற நமஸ்காரங்கள் - என்று கூறுவது காண்க. (வாங்மநஸ் ஏக பூமயே நமோ நம:) - நீ உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்க, அதனைக் காண்பவர்களுடைய வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றால் அறியலாம்படி உள்ள உனக்கு. கீதை. (10-5) - பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா: - உயிரினங்களுடைய அனைத்தும் எனது ஸங்கல்பத்தால் ஏற்படுகின்றன - என்பது காண்க. (அநந்த மஹாவிபூதயே) - அளவிட இயலாதபடி உள்ள மஹாவிபூதி கொண்ட உனக்கு. வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றால் அறிய இயலாதபடி உள்ளதன் காரணம், அளவிட இயலாத மஹாவிபூதி கொண்டதால் ஆகும். (அநந்த தயைக ஸிந்தவே) - வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றால் அறிய இயலாதபடி உன்னைச் செய்வது எதுவென்றால், அளவிட இயலாதபடி உள்ள உனது தயை ஆகும். அப்படிப்பட்ட தயைக்கு ஸமுத்ரமாக உள்ள உனக்கு. ஸ்ரீவிபு. (5-6-14) -

யதி சக்நோஷி கச்ச த்வம் – உரலில் கட்டிய பின்னர், “உனக்கு சக்தி இருந்தால் அவிழ்த்துச் செல்வாயாக” - என்று அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட அவனை ஓர் இடைக்குலப்பெண் அளவிட்டு உரைக்கலாம்படி இருத்தல் என்பது க்ருபையின் எல்லையற்ற தன்மையைக் காண்பிக்கிறது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்